

que tots els programes que són potents, que s'han de consolidar, s'han d'anar millorant. I ho hem dit des del primer dia.

Però és que les dades parlen molt clar. Mentres vosté estava en la conselleria, van engegar un programa que va arribar a ser..., i intercanviar 146 llibres, 146 llibres. *(Veus)* ¿Sap què implica això? Que, més o menys, hagueren arribar a 18 xiquets, a 18 xiquets. *(Veus i rialles)*

Per tant, vostés, 18 xiquets; govern del botànic, 360.000 xiquets. *(Aplaudiments)* Vaja dient, no n'hi ha problema.

No només això. Vostés van dir també, en declaracions grandiloqüents, com sol fer vosté, que anàvem a acabar en l'escola concertada, que tots els treballadors de la concertada havien de tindre por. I comencem el curs en 103 professors més treballant a l'escola concertada. *(Aplaudiments)* Per tant, diria que les xifres van cadascuna al seu lloc.

Ha parlat de professors, ha parlat dels professors. Nosaltres agraïm als professors la seua tasca, cosa que difícilment li faran a vosté, perquè va acomiadar 5.000 treballadors mentre vosté estava gestionant. *(Remors)* I nosaltres, ¿sap què hem fet? Que en un any hem recuperat 2.857 treballadors, el que implica un 57% de les seues retallades. Per tant, diria que experts sí que eren, en acomiadar, en despedir; nosaltres sabem un poquet de contractar. Crec que la diferència és important també. *(Aplaudiments)*

Diem també que les ràtios..., diria que les ràtios són una de les millores evidents que hem tingut. Supose que deu estar d'acord, que en lloc de tindre els xiquets a 25 de mitjana per aula, tindre'ls a menys de 22, diria que és una certa millora, sobretot per a aquells que sabem un poquet d'educació i sabem què implica estar dins d'una aula i tindre més xiquets o menys, és a dir, tractar-los un poquet millor i més individualitzadament.

I ha parlat del professorat també. ¿Sap les substitucions? La mitjana de substitucions del seu govern estava per damunt de vint dies, tardaven més de vint dies en substituir. ¿Sap quina ha sigut la mitjana en acabar el curs passat? Menys de deu. Hem reduït a la meitat els dies per a substituir, en tan sols un any. *(Aplaudiments)* Per tant, diria que de gestió poquetes lliçons.

I acabe, en el minut que em queda, parlant-li d'allò que vam dir que anàvem a fer, que era rescatar persones. ¿Sap que hem augmentat en més de deu mil persones els beneficiaris de les beques menjador? ¿Sap què implica això? Que n'hi han deu mil famílies més que tenen ajudes. I només això, sinó que n'hi ha més d'un 54% que tenen, sencer, el pagament de la tarifa del menjador, sencer, cosa que vostés no feien, i que alguns no podien ni pagar-se la diferència; i que nosaltres en el primer any ja assumim que n'hi haurà un 54% que rebran, íntegre, allò que costa el menjador i, per tant, podran anar al seu centre educatiu a menjar, que és el que vam dir que anàvem a fer.

Per tant, per cada mentira seua, mil treballadors més. *(Aplaudiments)* Per cada situació demagògica que vosté posa damunt la taula, dos mil beques menjador més. Per cada mentira que vosté diu, per cada difamació que vosté diu, ¿sap què passa? Que cada dia n'hi han persones que viuen millor.

Vosté, potser, s'ha oblidat d'aquells que va posar en el calaix de l'oblit, dels qui va despedir; nosaltres no. I sap per què? Perquè volem que treballen i no que se queden tancats a un calaix.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyories, passarem a la següent pregunta, que formula la il·lustre diputada Eva Alcón.

Senyoria, té vosté la paraula.

La senyora Alcón Soler:

Moltes gràcies, president.

Conseller, crec que vosté i jo compartim la importància que tenen les beques universitàries per a l'accés a la universitat. I dic que ho compartim per l'augment que tenim aquest curs, un 40% més de beques.

I jo vull agrair-li, públicament, l'esforç que ha fet la conselleria que vosté dirigix i també l'esforç del Consell.

Gràcies també per oferir noves modalitats de beques, especialment la del no abandonament i la beca salari, una beca que és única en tot l'estat espanyol.

Jo vull també agrair-li, públicament, el recolzament a les universitats públiques valencianes. I li demanaria que, per favor, continue o que augmente encara més el recolzament a les universitats públiques.

Ara bé, sembla que no tot el món pensa com aquesta diputada, i no se reconeix l'esforç que ha fet el Consell. De fet, la Universitat Catòlica de València va interposar un recurs quan es van publicar les beques de La Generalitat, i el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana va admetre la suspensió cautelar de 3.150.000 euros destinats a les beques universitàries.

Quan jo me vaig assabentar d'aquesta decisió, jo vaig quedar espantada, vaig pensar en l'angoixa de tants estudiants i de tantes famílies quan rebrien aquesta notícia. I em vaig preguntar amb quina finalitat. Perquè jo puc entendre que una universitat privada defense els seus estudiants, però el que no puc entendre de cap manera és que demane la suspensió cautelar a tantes beques que afecten a tants i a tants estudiants de les universitats públiques valencianes. *(Aplaudiments)*

A continuació, també he sentit moltes veus en contra de la política de beques de La Generalitat. Per exemple, s'ha dit que és una política que discrimina les universitats privades. S'ha dit que és una política que limita la llibertat d'elecció.

Des del nostre grup parlamentari, pensem que no discrimina les universitats privades. De què es tracta és no de repartir, sinó de distribuir beques a aquells que més ho necessiten.

Tampoc pensem que limita la llibertat d'elecció. I li diré per què, perquè ja ho hem dit diverses vegades, se tracta de dos models diferents: pública i privada. En la pública tenim una nota de tall i un preu, aproximadament, de mil tres-cents euros. En la privada no existix la nota de tall i, de vegades, el preu de la matrícula és cinc vegades superior a les públiques.

Alguns diran: «Però és que n'hi han alguns estudiants que no poden accedir a la universitat pública.» I jo recordaré que este any un 40% dels estudiants de la pública no han pogut triar la primera opció, i han hagut d'agafar una altra titulació.

Per tant, en la pública, igualtat d'oportunitats acadèmiques. En la pública, el que no tenim és igualtat d'oportunitats econòmiques. I ahí és on cal incidir, ahí és on cal destinar les beques. Perquè, des de la meua modesta opinió, és responsabilitat de La Generalitat ajudar aquells que són més vulnerables, aquells que no tenen una nòmina, aquells que no tenen un patrimoni per a poder demanar un préstec i poder enviar els seus fills a la universitat. Eixa és la responsabilitat seua i del seu Consell. (*Aplaudiments*)

Avui en dia tenim dos informes: un informe és *encuesta de vida*, del INE. I diu, textualment: «El 19% dels *hogars* de la Comunitat Valenciana tenen dificultats per a arribar a final de mes, enfront d'un 13% de la mitjana estatal.» Un altre és l'informe de la Xarxa Vives, que indique que les desigualtats socials encara vénen determinades i afecten a l'accés a la universitat.

Per tant, mosatros pensem que la paralització temporal de les beques pot tindre un impacte molt negatiu en les famílies molt vulnerables. I ens agradaria saber la valoració que fa el Consell d'aquesta paralització i de l'impacte que pot tindre en l'universitari.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, diputada.

El cert és que coincidisc plenament en la seua diagnosi i també en les propostes que fa.

I, per tant, dir que, evidentment, nosaltres estem en la línia que defensa el seu grup parlamentari. I això és el que estem fent, redistribuir, a partir de les beques; garantir la igualtat d'oportunitats, sobretot d'accés al sistema universitari, i fer-ho a aquelles persones que més ho necessiten.

El cert és que la valoració que fem respecte a eixa paralització de dos de les sis modalitats de beques..., que això és el

que hauríem de posar també damunt la taula i que ho conega el conjunt de la ciutadania. El que s'ha paratitzat per una mesura que va demanar la Universitat Catòlica de València són només dos de les sis, i el que implica són 3.150.000 euros dels 21,4 milions; és a dir, la immensa majoria de les beques no estan paratitzades, del conjunt total, i, per tant, següen en la seua normalitat i s'adjudicaran en total normalitat.

Eixos 3.150.000 que no es podran adjudicar, almenys de moment, evidentment, fer una valoració totalment negativa pel que deia vosté, no?, de què deia què suposa, no? No compartim en absolut el fons ni la forma del recurs, no el compartim en absolut. Per això, hem determinat d'una altra manera la nostra política de beques. Però podríem compartir que algú vullguera defensar els seus estudiants, com han fet altres universitats privades i que ho han fet per una altra via que no impeditx que es puguen resoldre les beques. I, per tant, queda de manifest que no es volia incloure els seus estudiants, sinó que el que es volia era paratitzar el conjunt. I això és intolerable per a nosaltres; és intolerable perquè denega l'accés a les beques, almenys temporalment, a un conjunt de població que necessita eixes beques i, per tant, que nosaltres estarem defensant sempre.

Li ho vaig poder comunicar també al mateix rector en funcions de la universitat catòlica, en una llarga conversa telefònica que vam tindre i en què vam compartir diferents posicions. I el que li vam deixar ben clar és que havien de retirar eixe recurs, que havien de retirar eixe atac contra els estudiants de la pública, perquè poguérem mirar quina era la via de diàleg. Perquè s'havia dinamitat el diàleg, presentant un recurs que anava contra els qui més ho necessiten, que són els estudiants de la universitat pública.

En què volia insistir és, precisament, en una de les coses que vosté deia, no? No hi ha res il·legal ni hi ha res d'injust; és absolutament excepcional en la resta de territoris. Pràcticament ninguna, pràcticament, n'hi han molt poques autonomies que donen beques a les universitats privades, i no passa res. Per tant, estem partint d'una situació de normalitat, com passava ací fins a 2007. I, per tant, no s'entén molt bé com algú es *rasga* les vestidures dient que s'està fent un atac, quan abans, inclús el govern anterior, fins a 2007, no donava beques a la privada. Per tant, no s'entén quin és aquest gran atac que ara n'hi ha, quan normal, en el conjunt de territoris, inclús territoris governats pel Partit Popular, no es donen beques a la privada i, en canvi, ací, quan es torna a eixa normalitat, que és la normalitat del conjunt de l'estat, pareix ser que s'acaba quasi que el món.

I no només això, sinó que, a més a més, és el ministeri qui té la competència en beques. És el ministeri qui ha de garantir el sistema bàsic de beques. I el que fem els territoris, el que fem les autonomies és complementar, intentar arribar al màxim de gent possible, ampliar el seu efecte. Fem beques pròpies, però que amplien el seu efecte. I, per tant, nosaltres..., no s'entén que no puguem fer eixa ampliació, d'acord amb els criteris que han establert les autonomies i que hem establert el nostre govern. Per tant, seguirem treballant en eixe sentit.

I no només això, sinó dir que ja ho havíem fet de manera que aquells estudiants que els toca anar a la privada, perquè no n'hi ha una oferta en la pública, pogueren tindre beca, com és el cas de la veterinària.

Per tant, no estàvem parlant d'una discriminació en cap sentit, sinó d'implementar el major impacte de les beques a aquells que més ho necessiten.

Per tant, hem augmentat més d'un 27% els recursos de beques. Hem fet noves beques per a este curs, perquè el que volem és garantir, en igualtat d'oportunitats, a tota la gent l'accés a la universitat. I seguirem fent-ho. És la nostra política, és la forma de garantir que tot el món pugua accedir a les beques. Ho seguirem defensant. Les beques eixiran, es resoldran i arribaran al conjunt de la població.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Seguidament, passem a la pregunta 568, que formula la il·lustre diputada Isaura Navarro.

Isaura Navarro, si ens demana la paraula... Molt bé.

Té vosté la paraula per quatre minuts.

La senyora Navarro Casillas:

Gràcies, senyor president.

¿Com valora el Consell el model aplicat fins la data per a determinar el número de professors i professores de religió necessaris per cobrir la demanda d'esta assignatura optativa?

El senyor president:

Moltes gràcies.

Honorable conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, diputada.

El cert és que no podem dir altra cosa que valorar-ho negativament, evidentment. No compartim la gestió que es feia fins ara, i per això l'hem canviada. No tenia ningun sentit per a nosaltres, perquè, novament, es posa de manifest el que per a nosaltres és una mala gestió dels recursos públics i és una mala gestió en el sector educatiu.

L'assignatura de religió catòlica és una assignatura que és d'oferta obligatòria, però és optativa i, per tant, s'ha de tractar com una altra optativa. S'ha d'ofertar, perquè és d'oferta obligatòria, però el tractament nosaltres pensem que ha de

ser igual que qualsevol altra optativa. I no era així. No era així, fins al punt en què en casos concrets, com per exemple en un mateix nivell d'una mateixa escola, en dos classes de segon, per exemple, encara que n'hi hagueren dos alumnes apuntats a religió en una classe i tres alumnes a l'altra, es comptava com si hagueren d'haver dos hores de religió, no s'ajuntaven eixos cinc xiquets en una única hora. I, per tant, es duplicaven hores; es duplicaven hores per al còmput i, al final, era, per a nosaltres, una mala gestió dels recursos públics perquè, igual que es fa en les altres optatives, que s'agrupen els estudiants i estan en la mateixa aula el conjunt d'estudiants, pensem que tan lògic com això és el que s'havia de fer.

Eixa gestió, eixa gestió que hem fet, i que és aplicar les mateixes condicions que a la resta d'optatives, ha significat que veiérem que hi havia més de dos mil hores duplicades, més de dos mil hores duplicades en l'assignatura de religió, que tenen al voltant de quatre milions d'euros de cost. I per tant, eixos quatre milions d'euros que es poden destinar a altres gestions molt més efectives i que poden anar a ajudar molt més a l'educació dels nostres xiquets i xiquetes que no duplicant hores que no eren necessàries.

I per tant, per això ha segut el nostre motiu, per canviar-ho i evidentment pensem que han de continuar en eixe sentit. No poden haver-hi privilegis des d'un mateix servei. No poden haver-hi privilegis entre unes optatives i unes altres, i per tant es regula i es fa el que es fa en la resta d'optatives.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyories, els he d'informar que hem cobert les nostres dos hores de temps que marca el reglament, i encara queden dos preguntes, més esta. Per tant, seré absolutament estricte en el temps i tallaré el micro, perquè s'han extralimitat massa en este punt. És que «es lo que hay». (Rialles) A mi m'agrada que la gent parles, però el reglament està per a complir.

Senyora Navarro, diputada Navarro, té vosté la paraula.

La senyora Navarro Casillas:

Gràcies, senyor president.

Des del respecte total que té Compromís per qualsevol confessió religiosa, per totes les confessions religioses i les seues manifestacions des de l'edat adulta, inclús la de portar un hijab, que evidentment estem absolutament en contra dels privilegis. I ací efectivament el que ens hem trobat, a la vista de la documentació facilitada per la conselleria, són privilegis. Perquè el que ens trobem és que n'hi havien classes en dos alumnes, tres alumnes, quan per a la resta d'assignatures per a les optatives el mínim perquè existisca l'optativa és de quinze alumnes. Açò és senzillament un privilegi.

Però és que n'hi han més privilegis, n'hi han més. Si anem a la legislació laboral dels professors de religió, el Reial decret